

Scénář:

Adéla Mohrmannová, rozená Kollárová, se narodila 24.11.1939 v Turdě na severozápadě Rumunska za druhé světové války. S rodinou zde žila do svých 6ti let.

21:57 Tam nám nebylo špatně, tam jsme se měli dobře 22:00

16:51 to bylo hezký město, měli jsme tam i kina, divadla, no, jednou jsem dostala od naší mami takovej vejprask, protože jsem chtěla 17:00 17:02 do kina a už blížila se fronta, říkala do žádnýho kina, začnou bombardovat 17:09

Adéla se několikrát ocitla v životu ohrožující situaci

2:37 No zkrátka dostala jsem spálu tak jsem mě museli odvézt do nemocnice, léky tenkrát nebyly. No a protože se blížila fronta tak táta šel pro mně do tý nemocnice. 2:52

Tím zachránil život Adéle a ještě jednomu chlapci, ale stále ještě byli v ohrožení.

4:30 Oni to tam začali bombardovat všecho celý ten tu nemocnici a všechno. 4:35

3:28 a utíkali jsme do jmenovalo se to Bystrá 3:32

3:42 a tam byl ohromnej bunkr, takovej kde jsme se vždycky schovali, když jako přišli bombardovat, tak jsme do těch bunkrů utíkali. 3:52

Adéla zde po zbytek války nechodila do školy, zůstávala s její matkou doma, žili v jedné místnosti. Po skončení války se neměli kam vrátit, neboť jejich rodný dům byl již obsazen Rumuny. K Čechům a Slovákům se Rumuni chovali nadřazeně a zle, a proto se Adély rodiče rozhodli pro přesunutí do Čech, tzv. repatriace.

5:48 bylo to hrozný cestování. Jeli jsme dobyčákem samozřejmě. 5:53

V Košicích na hranicích rozdělili rodiny podle potřeby doplnění obyvatel do pohraničí a do skláren po odsunutí německých obyvatel. Adélu s její rodinou přiřadili do Annína u Sušic.

7:39 tam nám dali nějaký byt, a nejlepší bylo, že přišli tam čekali s nějakým obědem nebo čím, zkrátka a žádný lžíce, vidličky, nože nic tam nebylo. A teď naši byli z toho zoufalý, jenže češi tam nebyli žádní, všude byli jenom němci, který čekali na vystěhování, jo to byli, to bylo pohraničí. 8:05 8:08 A takže máma říkala, no proboha nebudem jíst rukama, a teď slyšela, že ty baby mluví německy, tak šla za nima a říká: "Prosím Vás, vy tady nejíte lžícema a vidličkama?" a ona koukala a říká prej "No dyť oni říkali, že ještě bydlíte na stromě.", že prej, že prej si je představovala, jako divoši, že prej ani boty nemáme. Říkám "pani my máme lepší boty a oblečení jako vy" Oni měli ty dřeváky, já myslala, že to jsou saně nějaký. My jsme to v životě neviděli. 8:49

Po zhruba roce a půl se přestěhovali do Lenory, kde začala v devíti letech chodit do první třídy.

10:25 Tam byla většina z toho Rumunska, ty děti. Některý uměli slovensky, protože tam bylo hodně Slováků 10:33 10:37 a Němci. A Češi žádní, jenom učitel. 10:39

10:43 Takže my jsme to měli hrozně těžký. 10:46

26:33 Nejhorší bylo, že tu řeč jsme neuměli, proto to taky tak dopadlo s tou školou.

26:39

Školu byla nucena ukončit v 6. třídě. Nedovolili jí se dále vzdělávat, kvůli jejímu věku.

13:07 No takže, kam si mohla? 13:10
a v listopadu mně bylo čtrnáct. 13:38

13:33 Takže já jsem v září nastoupila do práce
15:37 nebylo to lehký, no ale přežili jsme 15:40

Je něco, co byste chtěla dnešní generaci vzkázat?

19:28 No aby si vážili toho co mají, protože to co my jsme prožili, to si neuměj vůbec představit. Vopravdu aby si vážili, ať jste šťastný. 19:40